Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῆς παρακαλὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἐνάρετον ἄριστον καὶ χρηστοήθεστατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 5.— Ἐξωτερικοῦ φρ.χρ. 7
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ὅλον ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ.χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 2ον. Ἐν Ἀθήναις, τὴν 20 Μαΐου 1898 Ἔτος 17ον.—Ἀριθ. 20

ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΚΤ. ΜΑΛΟ
ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 145)

Οὕτω διενοεῖτο ὠθοῦσα τὸ ἁμαξίδιόν της ἡ φορτώνουσα αὐτὸ καὶ παρατηροῦσα τὰς συντρόφους της ἐργαζομένας μετὰ ἐυστροφίας ἣν ἐζήλευεν· ἀλλ' αἴφνης εἶδε τὴν Τριανταφυλλιάν, ἥτις συνῆπτε νῆμά τι, πίπτουσαν παρὰ τὴν γείτονά της· κραυγὴ μεγάλη ἐξερράγη καὶ ταυτοχρόνως τὸ πᾶν ἐσταμάτησε. Τὸν πάταγον δὲ τῶν μηχανῶν, τοὺς μυκηθμούς, τὰς δονήσεις, τοὺς κλονισμοὺς τοῦ ἐδάφους, τῶν τοίχων καὶ τῶν ὑάλων διεδέχθη σιωπὴ νεκρική, διακοπεῖσα ὑπὸ κλαυθμοῦ παιδικοῦ.

«Ὦ! πό! πό! μανούλα μου.»

Παῖδες, κορασίδες, πάντες ὥρμησαν καὶ ἡ Πετρίνα ἔπραξεν ὅ τι καὶ οἱ ἄλλοι, παρὰ τὰς κραυγὰς τοῦ Κοπάνου, ὅστις ὠρύετο:

«Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! ἐσταμάτησαν ἡ σοῦλές μου!

Ἤδη ἡ Τριανταφυλλιὰ εἶχεν ἀνεγερθῆ, πάντες ἔσπευσαν περὶ αὐτὴν ἀποτείνοντές την.

«Τί ἔχει;

Αὐτὴ δὲ ἀπεκρίθη:

«Ἔσπασα τὸ χέρι μου.

Ἦτο δὲ τὸ πρόσωπόν της ὠχρόν, τὰ χείλη της ἄχροα ἔτρεμον, καὶ σταγόνες ἱδρῶτος ἔπιπτον ἀπὸ τῆς τετραυματισμένης χειρός της εἰς τὸ σανίδωμα.

Ἀλλὰ γενομένης ἀκριβοῦς ἐξετάσεως εὑρέθη ὅτι δύο μόνον δάκτυλοι εἶχον τραυματισθῆ, ἴσως δὲ μάλιστα εἰς μόνος εἶχε συνθλιβῆ ἢ ἰσχυρῶς μωλωπισθῆ.

Τότε ὁ Κόπανος ὅστις κατὰ τὴν πρώτην ὁρμὴν ἐφάνη συμπαθῶν, κατελήφθη ὑπ' ὀργῆς καὶ διεσκόρπισε τοὺς περικυκλοῦντας τὴν Τριανταφυλλιάν.

«Θά μ' ἀδειάσετε, λέγω ἐγώ, τὴ γωνιά; Δὲν εἶνε τίποτε!

— Καὶ βέβαια δὲν ἦταν τίποτε, ὅταν ἔσπασες τὸν κόπανό σου», ἐψιθύρισε φωνή τις.

Ἠρεύνησε τίς εἶχε τολμήσει νὰ ἐκφέρῃ τὴν ἀσεβῆ ταύτην σκέψιν, ἀλλ' ἀπέβη ἀδύνατον νὰ βεβαιωθῆ τίποτε ἐν τῷ σωρῷ ἐκείνῳ.

Τότε δὲ ἐκραύγασεν ἰσχυρότερον:

«Ἀδειάσετέ μου τὴ γωνιά!»

Βραδέως ἀπεχωρίσθησαν καὶ ἡ Πετρίνα ὡς αἱ ἄλλαι ἔμελλε νὰ ἐπανέλθῃ εἰς τὸ ἁμαξίδιόν της, ὅτε ὁ Κόπανος προσεκάλεσεν αὐτήν.

«Ἔ! τοῦ λόγου σου, ἡ νεοφερμένη, ἔλα ἐδῶ γλήγορα.

Προσῆλθε δειλῶς, ἐρωτῶσα ἑαυτὴν κατὰ τί ἦτο μᾶλλον ἔνοχος τῶν ἄλλων, αἵτινες εἶχον ἐγκαταλίπῃ τὴν ἐργασίαν των· ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ λόγος περὶ τιμωρίας.

«Νὰ τὸ πᾶς τοῦτο ἐδῶ τὸ κτῆνος 'ς τοῦ διευθυντοῦ, εἶπε πρὸς τὴν Πετρίναν.

— Καὶ γιατί τάχα με λὲς κτῆνος; ἀνεφώνησεν ἡ Τριανταφυλλιά· διότι εἶχεν ἤδη ἐπαναληφθῆ ὁ πάταγος τῶν μηχανῶν.

— Γιατί πῆγες σὰν ζῶον κ' ἐπιάσθηκες.

— Καὶ τί φταίω 'γώ;

— Φταῖς βέβαια.

Ἀλλ' ὅμως ἐκραύνθη καὶ τῇ εἶπε· «Πονεῖς;»

— Ὄχι πάρα πολύ.

— Λοιπόν, δρόμον».

Ἐξῆλθον ἀμφότεραι, ἡ δὲ Τριανταφυλλιὰ εἶχε τὴν τετραυματισμένην χεῖρά της, τὴν ἀριστεράν, ἐν τῇ δεξιᾷ.

«Θέλεις ν' ἀκκουμπήσῃς πάνω μου; ἠρώτησεν ἡ Πετρίνα.

— Εὐχαριστῶ· δὲν ἀξίζει τὸν κόπον, εἰμπορῶ νὰ κερπατήσω.

— Τότε δὲν θάνε τίποτε, δὲν εἶν' ἀλήθεια;

«Δὲν το 'ξέρομε· ποτὲ δὲν πονεῖ κά-

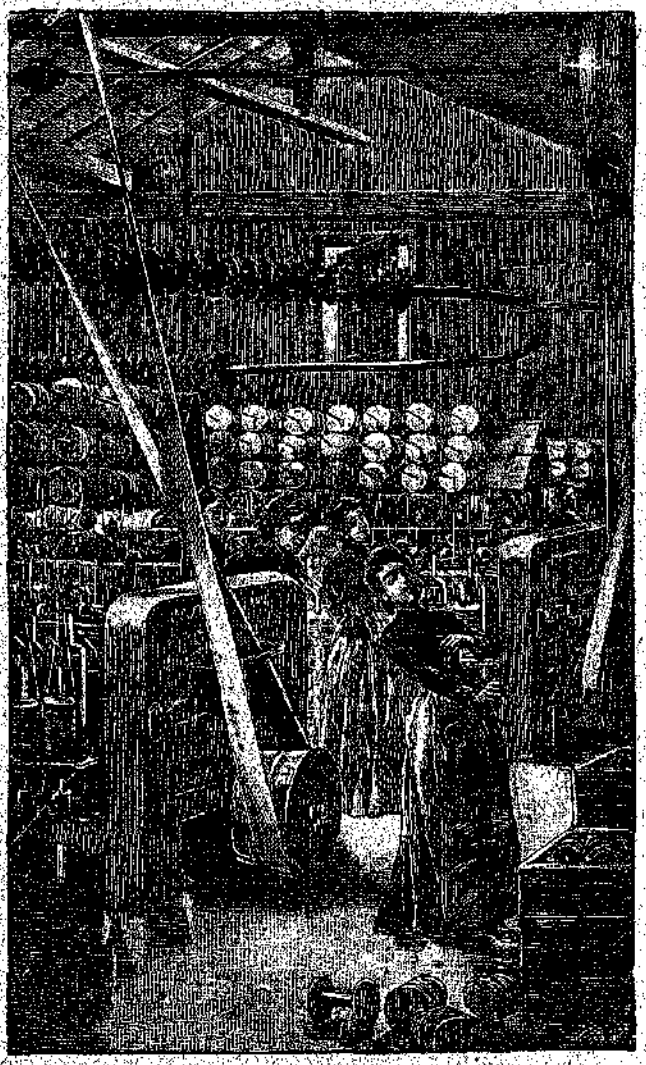

«Εἶδε τὴν Τριανταφυλλιὰν πίπτουσαν» (Σελ. 153, στήλ. α'.)

νεις τὴν πρώτη ἡμέρα, ἀργότερα ἔρχονται οἱ πόνοι.

— Καὶ πῶς το ἔπαθες;

— Καὶ 'γὼ δὲν το κατάλαβα· ἐγλίστρησα.

— Θὰ ἦσο φαίνεται κουρασμένη, εἶπεν ἡ Πετρίνα συλλογιζομένη ἑαυτήν.

— Πάντα, ὅταν εἶνε κανεὶς κουρασμένος, σακατεύεται. Τὸ πρωὶ εἶνε κάνεις πιὸ ζωηρὸς καὶ ἔχει τὸν νοῦν του. Τί θὰ εἰπῇ τώρα ἡ θειὰ Ζηνοβία;

— Ἀφ' οὗ δὲν πταίεις σύ.

— Ἡ κυρούλα μου θὰ το πιστέψῃ ὅτι δὲν εἶνε δικό μου τὸ φταίξιμο· ἀλλὰ ἡ θειὰ Ζηνοβία θὰ εἰπῇ πῶς το ἔκανα γιὰ νὰ μὴ δουλεύω.

— Ἂς την νὰ λέγῃ.

— Ἂν σοῦ φαίνεται διασκέδασις νὰ ἀκούῃς».

Καθ' ὁδὸν οἱ ἀπαντῶντες ἐργάται ἐκράτουν αὐτὰς καὶ τὰς ἠρώτων. Οἱ μὲν ὠκτείρων τὴν Τριανταφυλλίαν, ἀλλ' οἱ πλεῖστοι τὴν ἤκουον μετ' ἀδιαφορίας, ὡς συνηθισμένοι εἰς τὰ τοιαῦτα καὶ διανοούμενοι ὅτι τοῦτο οὕτω πως συμβαίνει. Τραυματίζεται τις ὅπως ἀσθενεῖ, ἔχει τύχην ἢ δὲν ἔχει. Ἕκαστος μὲ τὴν σειράν του, σήμερον σύ, αὔριον ἐγώ. Τινὲς δὲ δυσηρεστοῦντο.

«Ποτὲ θὰ μας σακατέψουν ὅλους...

— Προτιμᾶς νὰ ψοφήσῃς τῆς πείνας;»

Ἦλθον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ διευθυντοῦ κείμενον ἐν τῷ κέντρῳ τοῦ ἐργοστασίου, συμπεριειλημμένον ἐν μεγάλῳ οἰκοδομήματι πλινθοκτίστῳ ἐκ πλίνθων ἐστιλβωμένων κυανῶν καὶ ῥοδοχρόων, ἔνθα πάντα τὰ ἄλλα γραφεῖα ἦσαν συνηγμένα. Ἀλλ' ἐν ᾧ ταῦτα, καὶ αὐτὸ ἔτι τὸ τοῦ κ. Βουλφράν, οὐδὲν εἶχον τὸ ἰδιάζον, τὸ τοῦ διευθυντοῦ ὅμως διέπρεπε, προκαλοῦν τὴν προσοχὴν διὰ ὑαλοφράκτου σκιάδος εἰς ἣν ἤρχετό τις δι' ἀναβάθρας μετὰ διπλῆς στροφῆς.

Εἰσελθοῦσαι ὑπὸ τὴν σκιάδα ταύτην, ὑπεδέχθησαν ὑπὸ τοῦ Ταλουέλ, ὅστις ἐβάδιζε κατὰ μῆκος καὶ κατὰ πλάτος ὡς πλοίαρχος ἐπὶ τῆς γαφύρας τοῦ πλοίου του, ἔχων τὰς χεῖρας ἐν ταῖς θυλακίοις καὶ τὸν πῖλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Ἐφαίνετο δὲ μανιόμενος·

«Τί ἔχει πάλιν αὐτή;» ἀνεφώνησε.

Ἡ Τριανταφυλλία ἔδειξε τὴν καθημαγμένην χεῖρά της.

«Τύλιξέ το μὲ τὸ μαντήλι σου, ζῶον!» ἀνεφώνησε.

Ἐν ᾧ δὲ προσεπάθει νὰ ἀνασύρῃ τὸ μαντήλιόν της, αὐτὸς ἐβάδιζε μεγάλοις βήμασιν ἐν τῇ σκιάδι ἀφ' οὗ δὲ ἐκείνη το περιετύλιξε περὶ τὴν χεῖρά της, ἦλθε καὶ ἐστάθη ἐνώπιόν της.

«Ἄδειασε τὴν τσέπη σου.»

Ἐκείνη τον παρετήρησε μηδὲν ἐννοήσασα.

«Σὲ λέγω νὰ βγάλῃς ὅ τι ἔχεις 'ς τὴν τσέπη σου.»

Ἐξετέλεσε τὸ προσταχθὲν καὶ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου της συλλογὴν ὅλην πραγμάτων ἀλλοκότων, συρίκτραν ἐκ λεπτοκαρύου, ἀστραγάλους, κύβον, τεμάχιον ὁποῦ γλυκυρρίζης, τρία πεντάλεπτα καὶ μικρὸν κάτοπτρον ἐκ ψευδαργύρου.

Ἤρπασεν ἐκεῖνος τὸ κάτοπτρον καὶ ἀνεφώνησεν:

«Ἤμουν βέβαιος ὅτι ἐν ᾧ σὺ ἐκόπτασες 'ς τὸν καθρέπτην σου, σοῦ ἔσπασε κανὲν νῆμα, ἢ ἀτραχτός σου ἐσταμάτησε καὶ ἠθέλησες νὰ κερδίσῃς τὴν ὥραν ποὺ ἔχασες, καὶ νά.

«Δὲν ἐκυτάχθηκα 'στὸν καθρέπτη μου.

— Ὅλες εἴσθε ἕνα πρᾶγμα. Καὶ τώρα τί ἔχεις;

— Δὲν ξέρω. Ἐκτύπησα τὰ δάκτυλά μου.

— Καὶ τί θέλεις νὰ τα κάμω;

— Ὁ μπάρμπα Κόπανος μ' ἔστειλε 'ς ἐσᾶς.»

Ὁ Ταλουὲλ εἶχε στραφῆ πρὸς τὴν Πετρίναν.

«Καὶ σὺ τί ἔχεις;

— Ἐγὼ δὲν ἔχω τίποτε, ἀπεκρίθη ἐκτεταραγμένη ἐκ τῆς ὠμότητος ταύτης.

— Τότε...

— Τῆς εἶπεν ὁ Κόπανος νὰ με φέρῃ 'ς ἐσᾶς, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιά, συμπληροῦσα τὴν φρᾶσιν τοῦ Ταλουέλ.

— Ἀ! πρέπει νὰ σε πάγουν· λοιπὸν τότε ἂς σε πάγῃ 'ς τοῦ ἰατροῦ Ρυσόν· ἀλλὰ τὸ ξεύρεις! Θὰ κάμω ἀνακρίσεις καὶ ἂν λέγῃς ψεύματα, ποῦ θὰ μου πᾶς»!

Ἐλάλει μετὰ τοιούτων κραυγῶν, ὥστε ἀντήχουν αἱ ὕαλοι τῆς σκιάδος καὶ θὰ ἠκούοντο εἰς πάντα τὰ γραφεῖα.

Ἐν ᾧ δ' ἔμελλον νὰ ἐξέλθωσιν, εἶδον ἐρχόμενον τὸν κ. Βουλφράν· ἐβάδιζε μετὰ προσοχῆς ἀτηρίζων τὴν χεῖρά του ἐπὶ τοῦ τοίχου τοῦ προθύρου.

«Τί τρέχει, Ταλουέλ;

— Τίποτε, κύριε, ἕνα κορίτσι ἀπὸ τὴς καλαμίστρες ἐκτύπησε τὸ χέρι του.

— Ποῦ εἶνε;

— Ἐδῶ εἶμαι, κύριε Βουλουφράν, εἶπεν ἡ Τριανταφυλλιὰ ἐπανερχομένη πρὸς αὐτόν.

— Δὲν εἶνε ἡ φωνὴ τῆς ἐγγόνης τῆς Φραγκίσκας, εἶπε.

— Μάλιστα, κύριε Βουλουφράν, ἐγὼ εἶμαι, ἡ Τριανταφυλλιά.

Καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ, διότι οἱ τραχεῖς λόγοι εἶχον συμπιέσῃ τὴν καρδίαν της καὶ ὁ συμπαθητικὸς τόνος μεθ' οὗ αἱ ὀλίγαι αὗται λέξεις εἶχον ῥηθῆ εἰς αὐτήν, τὴν ἀνεκούφιζε.

«Τί ἔχεις, κορίτσι μου;

— Ἤθελα νὰ δέσω ἕνα νῆμα καὶ ἐγλίστρησα, δὲν εἶξεύρω πῶς τὸ χέρι μου ἐπιάσθηκε καὶ μου ἐζουλίσθηκαν δύο δάκτυλα... μοῦ φαίνεται.

— Πονεῖς πολύ;

— Ὄχι τόσο πολύ.

— Τότε λοιπὸν διατί κλαίεις;

— Γιατί σεῖς δὲν με κάνετε ἄνω κατω.

Ὁ Ταλουὲλ ὕψωσε τοὺς ὤμους.

«Εἰμπορεῖς νὰ περιπατῆς; ἠρώτησεν ὁ κ. Βουλφράν.

— Ὦ! μάλιστα, κύριε Βουλουφράν.

— Γρήγορα πήγαινε σπίτι σας· θὰ σου στείλωμεν τὸν ἰατρὸν Ρυσόν.»

Ἀποτεινόμενος δὲ πρὸς τὸν Ταλουέλ,

«Γράψε, εἶπε, πρὸς τὸν ἰατρὸν Ρυσὸν νὰ πεταχθῇ ἀμέσως εἰς τῆς Φραγκίσκας· νὰ ὑπογραμμίσῃς τὴν λέξιν «ἀμέσως» καὶ νὰ προσθέσῃς «τραῦμα ἐπεῖγον.»

Ἐπανελθὼν δὲ πρὸς τὴν Τριανταφυλλιάν, εἶπε·

«Θέλεις νὰ σε συνοδεύσῃ κάνεις;

— Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε Βουλουφράν, ἔχω μία συντρόφισά μου.

— Πήγαινε, κόρη μου, καὶ εἰπὲ εἰς τὴν μάμμην σου ὅτι θὰ πληρωθῆς.»

Τώρα ἡ Πετρίνα εἶχε διάθεσιν νὰ κλαύσῃ· ἀλλ' ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Ταλουὲλ ἀντέστη εἰς ἑαυτήν. Μόνον δὲ ἀφοῦ διῆλθον τὰς αὐλὰς διὰ νὰ ἐξέλθωσιν ἐφανέρωσε τὴν συγκίνησίν της.

«Εἶνε καλὸς ὁ κύριος Βουλουφράν.

— Θὰ ἤτανε πολύ, ἂν ἤταν μόνος του· ἀλλὰ μὲ τὸν Λιγνὸν δὲν μπορεῖ· καὶ ἔπειτα δὲν ἔχει καιρόν· ἔχει ἄλλες σκοτοῦρες 'ς τὸ κεφάλι του.

— Τέλος πάντων ἐφάνη καλὸς 'σ' ἐσένα.

Ἡ Τριανταφυλλιὰ ἀνωρθώθη.

«Ἀ! ἐγώ, ξέρεις, τοῦ φέρνω 'ς τὸ νοῦ του τὸ γυιό του. Τὸ λοιπόν, καταλαβαίνεις, ἡ μητέρα μου ἤτανε ὁμογάλακτος ἀδελφὴ τοῦ κυρίου Ἐδμόντου.

— Τὸν συλλογίζεται τὸν υἱόν του;

— Δὲν συλλογίζεται ἄλλο πρᾶγμα.

Ἐξήρχοντο εἰς τὰς θύρας ἵνα ἴδωσιν αὐτὰς διερχομένας, προκαλεῖ δὲ τὴν κοινὴν περιεργίαν τὸ αἱματοβαφὲς μαντήλιον τὸ περικαλύπτον τὴν χεῖρα τῆς Τριανταφυλλιᾶς. Καὶ φωναὶ δὲ πολλαὶ ἠρώτων·

«Ἐχτύπησες;

— Τὰ δάκτυλα.

— Ἀ! δυστυχία.»

Ἐνυπῆρχε δ' ἐν τῇ κραυγῇ ταύτῃ ἴσου καὶ συμπάθεια καὶ ὀργή, διότι αἱ ἐστομίζουσαι αὐτὴν διενοοῦντο ὅτι τὸ ἐπισυμβὰν εἰς τὴν κορασίδα ταύτην ἠδύνατο νὰ πλήξῃ αὐτὰς τὴν ἐκιοῦσαν ἢ καὶ αὐτοστιγμεὶ τραυματιζομένου τοῦ ἀνδρὸς αὐτῶν, τοῦ πατρός, τῶν τέκνων· πάντες οἱ ἐν Μαρωκοὺρ δὲν ἔζων ἐκ τοῦ ἐργοστασίου;

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΙΟΣ

Η ΠΑΠΑΡΟΥΝΑ

Παπαρούνα κοκκινίζει
καὶ φαντάζ' ὅσο μπορεῖ.
Ὅποιος δὲν τύνε γνωρίζει
κάτι θαῦμα τὴν θαρρεῖ.

Μόλις λίγο ἀέρα πάρει
δὲν χωρεῖ μέσ 'ς τὰ σπαρτά.
Μὲ περήφανο καμάρι
ὅλοθε κεῖθε χαιρετᾷ.

Τὸ παιδάκι ποὺ τὴν βλέπει
λέγει μὲ συλλογισμό:
Νὰ τῆς ἀποδώσω πρέπει
τοῦτο τὸν χαιρετισμό.

Καὶ ἀφοῦ μὲ κοντογνεύει
ἀς ὑπάγω πιὸ σιμά:
Γνωριμία μὲ γυρεύει—
Τέτοιο πρᾶγμα μὲ τιμᾷ

Μιὰ καὶ δυὸ τύνε σιμώνει—
τὴν ἀπάτην ἐννοεῖ:
Τὴν περφάνεια τὴς γυμνώνει
τῶν ἀνέμων ἡ πνοή.

Κι' ἀπ' τὸ τόσο τὸ στολίδι,
τὸ καμάρι τὸ πολύ,
βρίσκει μόνο ἕνα σκουπίδι
μὲ μιὰν ἄδεια κεφαλή!

Σὰν τὴν παπαρούνα μοιάζουν
τὰ 'περήφανα παιδιά
ποὺ ζητοῦν νὰ τα θαυμάζουν
δίχως γνῶσι καὶ καρδιά.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ
[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς].

Ο ΦΙΛΟΠΟΝΟΣ ΠΙΘΗΚΟΣ

Εἰς χωρικὸς ἐσηκώνετο πρωὶ πρωὶ καὶ ἐπήγαινεν εἰς τὸν ἀγρόν του· ὥργωνεν αὐτὸν μὲ τὸ ἄροτρόν του, ὁ ἱδρὼς ἔτρεχεν ἀπὸ τὸ μέτωπόν του καὶ ἔσταζεν εἰς τὸ ἔδαφος.

Εἰς πίθηκος ἐζήλευσε· ἤκουε νὰ ἐπαινοῦν τὸν χωρικὸν διὰ τὴν φιλοπονίαν του, καὶ ἀπεφάσισε νὰ τὸν μιμηθῇ. Εὗρεν ὀγκώδη κορμὸν δένδρου, τὸν σύρει ἀπ' ἐδῶ, τὸν κυλίει ἀπ' ἐκεῖ, τὸν κινεῖ καὶ τὸν στρέφει, καὶ τόσον κοπιάζει ὥστε ὁ ἱδρὼς τρέχει ποτάμι ἀπὸ τὸ σῶμά του.

Ἀλλ' ἡ ἐλπίς του δὲν ἐπραγματοποιήθη· κανεὶς δὲν τον ἐπαινεῖ.

— Δύσκολη ἦτο ἡ ἐργασία σου, κουμπάρε;

— Ὦ, ναί, πολὺ δύσκολη.

— Ἀλλ' εἰς τί ὠφέλησε;

— Εἰς τίποτε.

Μόνον τὴν χρήσιμον ἐργασίαν ἐπαινοῦμεν, ὄχι τὴν ἄχρηστον.

[Κατὰ τὸν διάσημον Ρῶσσον μυθογράφον ΚΡΙΛΟΦ].

ΕΛΕΝΗ

— Λυπούμεθα πολύ, δεσποινίς, ἀλλὰ παίζομεν μόνον μὲ πρόσωπα τῆς κοινωνικῆς μας τάξεως.

Ἀφ' οὗ ἔδωκε τὴν αὐθάδη ταύτην ἀπάντησιν καὶ τὴν ἐτόνισε μάλιστα δι' ἐλαφρᾶς κλίσεως τῆς κεφαλῆς, κόρη δεκαέτις ἐπλησίασε τὰς φίλας της, ἀφήσασα τὸ κοράσιον τὸ ὁποῖον ἐζήτησε νὰ παίξουν μαζί κατακόκκινον ἐκ τῆς ἐντροπῆς καὶ περίλυπον.

— Τὸ καϊμένο! εἶπε μία φίλη τῆς ὑπερηφάνου· εἶνε χαριτωμένο ἐν τούτοις.

— Βέβαια· καὶ πολὺ καλὸ κορίτσι, ἀλλ' ὁ πατέρας της εἶνε ὑπάλληλος τοῦ θείου μου· πρέπει νὰ κρατοῦμεν τὴν θέσιν μας. Ἂν ὁ Μπλὰκ ἔτρεχε μὲ τὰ σκυλιὰ τοῦ δρόμου, θὰ γυρνοῦσε 'ς τὸ σπίτι καταλασπωμένος. Δὲν εἶν' ἔτσι, Μπλάκ;

Ὁ κύων τῆς Νέας Γῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπέτεινεν ἡ κόρη τὸν λόγον, ἔλειξε τὴν χεῖρα τῆς κυρίας του, ἐπιδοκιμάζων βεβαίως τὴν ὡραίαν αὐτὴν παρομοίωσιν.

Ἡ μικρὰ ὑπερήφανος ἡ ὁποία ἐκράτει τόσον τὴν θέσιν της δὲν ἦτο ἐν τούτοις ἀπὸ ἐπίσημόν τινα καὶ ἔνδοξον οἰκογένειαν, καὶ ὠνομάζετο ἁπλῶς Ἑλένη Καράφα· ἀλλ' ἦτο ἀνεψιὰ τοῦ ὁμωνύμου παμπλούτου τραπεζίτου καὶ μοναδικὴ κληρονόμος του.

Ἦτο εὐφυεστάτη καὶ εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν· ἀλλ' ἡ πρὸς αὐτὴν ἀδυναμία τοῦ θείου της καὶ αἱ ὑπερβολικαὶ κολακεῖαι τῶν ὑπηρετῶν, ἐνέβαλον εἰς αὐτὴν ὑπέρμετρον ἀλαζονείαν, ἥτις κατέστρεφεν ὅλα τὰ προτερήματά της.

Ἦτο δὲ καὶ πολὺ κομψὴ καὶ χαρίεσσα καὶ ὁ θεῖός της ὑπερηφανεύετο δι' αὐτὴν ὅτε τὴν συνώδευεν εἰς τὸν περίπατον μετὰ τοῦ ὡραίου μεγαλοσώμου κυνός.

Ὁ Ἀνδρέας Καράφας, ὅστις ἤρχισε τὸ στάδιόν του ὡς ἁπλοῦς ὑπάλληλος τοῦ τραπεζιτικοῦ καταστήματος, τοῦ ὁποίου τώρα ἦτο διευθυντής, ἦτο ἁπλούστατος εἰς τὰς ὀρέξεις του, παρὰ τὴν κολοσσιαίαν περιουσίαν του, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀνεψιάν του ἐδαπάνα ἀφθόνως καὶ τὴν ἀνέτρεφεν ἐπιμελῶς καὶ τὴν ἐστόλιζε.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ κρίκετ τὰ κοράσια ἀπεχωρίσθησαν, ἀλλ' ἐξαφνα ὁ Μπλὰκ ἀφήσας τὴν κυρίαν του ἔτρεξε πρὸς παιδίον τι πτωχικῶς ἐνδεδυμένον, καὶ ἤρχισε νὰ πηδᾷ φαιδρῶς περὶς αὐτοῦ.

— Μπᾶ! τί του ἦλθε; εἶπεν ἡ Ἑλένη ἐκπληκτος. Ἐδῶ, Μπλάκ!

Ὁ κύων ἐπανῆλθεν, ἀλλ' ἀπῆλθε καὶ πάλιν πρὸς τὸ παιδίον θωπεύων αὐτὸ φιλικῶς· τὸ δὲ παιδίον ἀπεκρίνετο εἰς τὰς φιλικὰς ἐκείνας ἐκδηλώσεις θωπεῦον τὸ πυκνὸν τρίχωμα τοῦ κυνὸς τῆς Νέας Γῆς.

— Τὸν γνωρίζει, φαίνεται, εἶπεν ἐν τῶν κορασίων.

— Πῶς εἶνε δυνατόν! ὁ Μπλὰκ δὲν με ἀποχωρίζεται ποτέ.

— Τότε λοιπὸν θὰ εἰπῇ πως αὐτὸ τὸ παιδὶ εἶνε σχετικό σας.

— Ἀ! μπά· ἐγὼ δὲν τους γνωρίζω αὐτῆς τῆς τάξεως τοὺς ἀνθρώπους, ἀπεκρίθη περιφρονητικῶς ἡ ἀνεψιὰ τοῦ τραπεζίτου.

Τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον προὐχώρει κρατοῦν εἰς τὴν χεῖρα τὸ κασκέτο του, ἤκουσεν ἀγαμφιβόλως τοὺς λόγους τούτους, διότι ἐστάθη κατακόκκινον, καὶ εἶπον εἰς τὸν κύνα ν' ἀπομακρυνθῇ ἐδυθίσθη εἰς σύνδενδρον μέρος ἐν ᾧ ἡ Ἑλένη ἐκράτει τὸν Μπλὰκ ἀπὸ τοῦ περιδεραίου.

Μετ' ὀλίγον, ἐν ᾧ ἀνέβαινε μετὰ τῆς διδασκαλίσσης εἰς τὸν δίφρον, ὅστις τας ἐπερίμενεν ὀλίγον παρέκει, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε φωνὴν ψιθυρίζουσαν εἰς τὸ οὖς της:

— Λενιώ!

Ἐστράφη ἐν σπουδῇ, ἀλλὰ δὲν εἶδε τίποτε· ἡ διδασκάλισσα δὲν ἤκουσε τὸν ψιθυρισμόν. Μόνος ὁ Μπλὰκ ἐγαύγιζε θέλων νὰ πηδήσῃ ἐκ τῆς ἁμάξης.

Ἡ Ἑλένη δὲν εἶπε τίποτε· ἀλλ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἦτο λυπημένη καὶ μελαγχολική, καὶ τὴν νύκτα εἶδε παράδοξον ὄνειρον.

* * *

Ἐπανεῖδεν ἑαυτὴν ὅπως ἦτο πρὸ πέντε ἐτῶν, ὅτε δὲν ἦτο ἀκόμη δεσποινὶς Καράφα, ἀλλ' ἁπλῶς Λενιώ.

Παρηκολούθει κλαίουσα τὸ φέρετρον τῆς μητρός της, ἥτις συνώδευεν εἰς τὸν τάφον τὸν σύζυγόν της ἀποθανόντα κατὰ τὴν πυρκαϊὰν τοῦ κτήματός του.

Ὅτε ἡ τελευταία πτυαριὰ τοῦ χώματος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ πενιχροῦ φερέτρου, τὸ κοράσιον, μόνον ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἄνευ ἀσύλου, ἔμεινε γονυπετὲς ἐπὶ τοῦ πρασίνου χόρτου, ψιθυρίζον χαμηλοφώνως:

— Μητέρα μου, μητέρα!

— Ἔλα μαζί μας, Λενιώ, τῇ εἶπε τότε γλυκεῖα φωνή. Θὰ σ' ἔχωμε 'ς τὴ θέσι τῆς Γιαννούλας μας, ποὺ εἶνε τώρα 'ς τὸν Παράδεισο, καὶ θὰ εἶσαι ἀδελφή τοῦ Πολυχρόνη μας.

Ἡ οὕτω ὁμιλοῦσα ἦτο ἡ σύζυγος τοῦ Ἀλτάνη, ὅστις εἶχεν ἀξιόλογον κτῆμα κατὰ τὰ μέρη ἐκεῖνα.

— Ἐγὼ θὰ εἶμαι πατέρας σου εἰς τὸ ἑξῆς, εἶπεν ὁ Ἀλτάνης.

— Κ' ἐγὼ θὰ σ' ἀγαπῶ πολύ, εἶπεν ὁ Πολυχρόνης.

Ἄνευ περισσοτέρων διατυπώσεων συνετελέσθη ἡ υἱοθέτησις, ἡ δὲ Λενιὼ ἐγκατεστάθη εἰς τὸ κτῆμα καὶ ἔζη ὡς νὰ ἦτο καὶ αὐτὴ τέκνον τῶν δύο συζύγων Ἀλτάνη.

Εἰς καλλιτέρας χεῖρας δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ πέσῃ ἡ μικρὰ ὀρφανή· οἱ προστάται της ἦσαν ἐξαίρετοι ἄνθρωποι.

Ὁ Πολυχρόνης ἠγάπα ἐξ ὅλης ψυ-

χῆς τὴν ἀδελφούλαν του καὶ ἐξεπλήρου προθύμως τὰς θελήσεις της.

Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν λύπην του ὅτε μετὰ ἓξ μῆνας ἦλθεν εἰς τὸ κτῆμα τοῦ Ἀλτάνη κύριός τις μετὰ τοῦ ἱερέως ζητῶν τὴν Λενιὼ ἐκ μέρους τοῦ θείου της, τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρός της, ὅστις διέμενεν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ.

Οἱ δύο ἀδελφοί, ἀπὸ εἰκοσαετίας ἀποχωρισθέντες, εἶχον ἐλαχίστας σχέσεις, ἠρκοῦντο δὲ ν' ἀντιλλάσσωσιν ἕκαστον ἔτος βραχυτάτας ἐπιστολάς: «Πῶς εἶσαι; Χρειάζεσαι τίποτε νὰ σε βοηθήσω;» ἐκ μέρους τοῦ τραπεζίτου καὶ «Εὐχαριστῶ· ἡ γῆ καὶ τὰ χέρια μου δουλεύουν καλὰ» ἐκ μέρους τοῦ κτηματίου.

— Καλά, ἔλεγε κατὰ νοῦν ὁ τραπεζίτης καὶ δὲν ἀνησύχει πλέον.

Τὸ ἔτος ὅμως ἐκεῖνο δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν, πληροφορηθεὶς δὲ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ του ἔγραψεν εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις ἀνταποκριτήν του νὰ φροντίσῃ νὰ τῷ ἀποστείλῃ ἀμέσως τὴν ἀνεψιάν του· ἔμελλε δὲ νὰ ἀνταμείψῃ καὶ τοὺς φροντίσαντες ἕως τότε περὶ αὐτῆς.

Ὁ Ἀλτάνης καὶ ἡ σύζυγός του ἀκούσαντες ταῦτα προσεῖδον ἀλλήλους μετ' ἀφάτου λύπης. Οὐδέποτε εἶχον φαντασθῆ ὅτι ἦτο δυνατὸν νὰ στερηθῶσι τῆς θετῆς των θυγατέρα.

— Ἀφ' οὗ εἶνε διὰ τὸ καλὸν τῆς μικρᾶς, δὲν εἰμποροῦμεν νὰ κάμωμεν ἀλλοιῶς, εἶπεν ὁ Ἀλτάνης. Ἀνταμοιβὴ ὅμως δὲν παίρνομε. Ἡμεῖς δὲν ἐπήραμε τὸ κορίτσι ἀπὸ συμφέρον.

— Ὅπως θέλετε, εἶπεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ τραπεζίτου.

— Καὶ ποτὲ θὰ μας τὴν πάρετε; εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ κτηματίου ἐναγκαλιζομένη μετὰ δακρύων τὸ κοράσιον.

— Τώρα ἀμέσως· τὸ ἀτμόπλοιον διὰ τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἀναχωρεῖ μεθαύριον· μόλις προφθάνομεν.

— Ἄχ! Θεέ μου, τόσον γρήγορα!

Ἀπελπισία κατεῖχε πάντας· ἡ Λενιὼ ἐξέβαλλεν ἰσχυρὰς κραυγάς:

— Δὲν θέλω νὰ πάγω· θέλω νὰ μείνω μὲ τὸν Πολυχρόνη! ἀνέκραξε κρατουμένη ἀπὸ τῶν ἐπίπλων πάσῃ δυνάμει.

— Ἄκουσε, Λενιώ, εἶπεν ὁ μικρὸς Πολυχρόνης· ἄκουσε τί διατάσσει ὁ θεῖός σου. Ἐγὼ ἂν μεγαλώσω, θὰ ἔλθω νὰ σ' εὕρω εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὸ κοράσιον ἀνέβαινεν εἰς τὴν ἁμαξαν, νεαρὸς κύων προσέδραμε καὶ ἐσκίρτα περὶ τὴν Λενιώ.

— Μαῦρε μου, καλέ μου Μαῦρε! ἔλεγε τὸ κοράσιον ἀσπαζόμενον αὐτόν· ὦ, ἀφῆστέ με νὰ τὸν πάρω μαζί μου.

— Ἂς εἶνε· πόσα κάμνει; ἠρώτησεν ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ τραπεζίτου.

— Τίποτε, κύριε· τὸν δίδομε εὐχαρίστως εἰς τὴν ἀγαπημένη μικρούλα μας.

— Πάρ' τον, Λενιώ, εἶπε καὶ ὁ περίλυπος Πολυχρονης· σὲ γνωρίζει ὅσο κ' ἐμένα καὶ θὰ σου ἐνθυμίζῃ τὸ κτῆμα.

Μετὰ δύο ἡμέρας ὁ Μαῦρος ἔπλεεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν μετὰ τῆς μικρᾶς του κυρίας, καὶ οἱ δύο ὁμοίως μετά τινα ἔτη ἐπανῆλθον διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ εἰς Ἀθήνας ὅπου ἦλθε καὶ ἐγκατεστάθη ὁριστικῶς ὁ πάμπλουτος τραπεζίτης.

Ὁ Μαῦρος μετωνομάσθη ἐπὶ τὸ ἀριστοκρατικώτερον ἀγγλιστὶ Μπλάκ, ἡ Λενιὼ ἔγινε δεσποινὶς Ἑλένη, ἐλησμόνησε δὲ παντελῶς καὶ τὸ κτῆμα καὶ τοὺς φίλους τῶν δυστυχῶν της ἡμερῶν.

Εἰς τὸ ὄνειρόν της δὲ ἡ κόρη ἐπανέβλεπε τὸν μεγαλόσωμον κύνα θωπεύοντα παιδίον τι ὁμοιάζον πρὸς τὸν Πολυχρόνην.

— Ἐγὼ ἔχω μνημονικόν, ἐφαίνετο ὡς νὰ τῇ ἔλεγεν ὁ κύων· δὲν ὁμοιάζω σέ.

* * *

— Δὲν ἔχεις διάθεσι σήμερα, Ἑλένη.

— Ἐποιμήθηκα ἄσχημα, καλή μου φίλη, ἔχω κεφαλαλγίαν....

Ἡ δεσποινὶς Καράφα καὶ φίλαι τινὲς αὐτῆς ἐγευματίζον εἰς τὸν κῆπον ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τῆς παιδαγωγοῦ.

Ὁ Μπλὰκ περιεφέρετο πέριξ τῆς τραπέζης, λαμβάνων γλύκισμα παρὰ τῆς μιᾶς, ἢ τεμάχιον ζαχχάρεως παρ' ἄλλης, ἔτρωγε δὲ ταῦτα ἀταράχως ὡς κύων συνειθισμένος εἰς τοιαύτας ἀπολαύσεις.

Ἐξαφνὰ ἀνώρθωσε τὴν κεφαλήν, καὶ ὥρμησε πρὸς τὸ κιγκλίδωμα κινῶν τὴν οὐρὰν καὶ γαυγίζων μὲ ἔκφρασιν χαρᾶς.

— Τί ἔχει ὁ Μπλάκ;

Ἡ Ἑλένη χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ ἀνηγέρθη, τὸ δὲ βλέμμα της προσηλώθη μετὰ προσοχῆς πρὸς τὴν δενδροστοιχίαν.

— Πολυχρόνη! ἀνέκραξε.

Ἐνεγνώρισεν ὅτι ὁ ἔφηβος τὸν ὁποῖον ὁ Μπλὰκ ὑπεδέχετο μετὰ τόσης χαρᾶς ἦτο ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον συνήντησε χθές, ἦτο ὁ σύντροφος τῶν παιδικῶν της χρόνων.

Ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐνηγκαλίσθη, ἀδιαφοροῦσα διὰ τὰς ἐπιφωνήσεις τῆς παιδαγωγοῦ καὶ τοὺς συγκρατουμένους γέλωτας τῶν συντρόφων της.

— Πολυχρόνη μου, καλέ μου Πολυχρόνη, ἄχ! πόσον εὐχαριστημένη εἶμαι ποὺ σε βλέπω.

— Λενιώ, ... δεσποινίς ... ἐψέλλιζεν ὁ δυστυχὴς Πολυχρόνης τεταραγμένος.

— Ὁ πατέρας, ἡ μητέρα, τί γίνονται;

Ὁ Πολυχρόνης ἔκυψε τὴν κεφαλήν.

Ἡ συμφορὰ εἶχε πλήξει καὶ αὐτὸν ὅπως ἄλλοτε τὴν Λενιώ. Δύο τρία ἔτη ἀφορίας κατέστρεψαν τὸ πλεῖστον τῆς περιουσίας των· ἔπειτα ἐπῆλθον ἀσθένειαι· καὶ οἱ δύο γονεῖς του ἀπέθανον· ἦτο ὀρφανός.

Κατὰ συμβουλὴν τοῦ ἀγαθοῦ ἱερέως τῆς κωμοπόλεως, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ὅπως εὕρῃ θέσιν τινά, ἔφερε δὲ καὶ συστατικὴν ἐπιστολὴν αὐτοῦ πρὸς τὸν κ. Καράφαν.

Ἀλλὰ οὐδὲ νὰ σκεφθῇ κἂν ν' ἀποταθῇ εἰς τόσον ἰσχυρὸν πρόσωπον ἐτόλμα τὸ δυστυχὲς παιδίον. Πολὺ περισσότερον εἰς τὴν μικράν του φίλην ἐλπίζον ἦλθεν εἰς τὸ μέγαρον τοῦ τραπεζίτου καὶ ἠρώτησε μετ' ἀφελείας·

— Ἐδῶ κατοικεῖ ἡ δεσποινὶς Λενιώ;

Τὸν ἐνέπαιξαν ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους ἠρώτησε καὶ ἀπῆλθε περίλυπος· ἀλλ' ἀπεφάσισε πρὶν ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα νὰ ἐπανίδῃ μίαν φορὰν ἀκόμη τὴν ἄλλοτε θετὴν ἀδελφήν του.

— Ἐφάνηκα ἀχάριστη καὶ ἀκατάδεκτη, Πολυχρόνη μου· σὲ παρακαλῶ νὰ με συγχωρήσῃς, εἶπεν ἡ Ἑλένη μετ' εἰλικρινοῦς λύπης· θὰ σε παρουσιάσω ἐγὼ μόνη μου εἰς τὸν θεῖόν μου.

Ἡ Ἑλένη ὁδηγήσασα τὸν Πολυχρόνην διὰ μέσου τῶν πολυτελεστάτων δωμάτων τοῦ τραπεζίτου ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Σύ, εἶσαι μικρούλα, τί θέλεις; ποῖον φέρεις μαζί σου;

Ἡ κόρη συγκεκινημένη ἀκόμη διηγήθη εἰς τὸν θεῖόν της τὴν ἱστορίαν τοῦ Πολυχρόνη, μεμφομένη τὸν ἑαυτόν της διότι τὸν ἐλησμόνησε....

— Ὦ! αὐτὸ τὸ σφάλμα εἶνε ὀλίγον καὶ ἰδικόν μου, ἔπρεπε νὰ συλλογισθῶ περισσότερον ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι ἐφάνησαν τόσον καλοὶ διὰ σέ. Ἀλλ' ὅ,τι ἔγινε ἔγινε· ἂς ἴδωμεν τώρα τί εἰμπορῶ νὰ κάμω δι' αὐτὸ τὸ παιδί.

Ὁ κ. Καράφας ἐξήτασε τὸν Πολυχρόνην διὰ νὰ πληροφορηθῇ τί εἴξευρεν, εἰς τί ἦτο ἱκανός.

Ὁ Πολυχρόνης ἀπεκρίθη μετὰ συγχύσεως μὲν ἀλλὰ ἄνευ ταραχῆς, ἐνῷ ἡ Ἑλένη στηριζομένη εἰς τὸ ἀνάκλιντρον τοῦ θείου της, τὸν ἐνεθάρρυνε διὰ μειδιάματος.

Ὁ Πολυχρόνης εἶνε τώρα ὁ πρῶτος ὑπάλληλος τοῦ κ. Καράφα, ἡ δὲ Ἑλένη δὲν ἔχει πλέον τὴν ἄλλοτε περιφρονησίν της πρὸς ἕνα ὑπάλληλον τοῦ θείου της, διότι ἀναγγέλλεται ὁ προσεχὴς γάμος αὐτῆς μετὰ τοῦ Πολυχρόνη.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΙΚΑ

1.

Ξυπνὰ παιδιὰ προσέχουνε
τὰ λόγια ποὺ λαλοῦνε
σωστὰ νὰ τὰ μετροῦνε.
Κι' ἂν τίποτε δὲν ἔχουνε,
τῆς προκοπῆς νὰ 'ποῦνε,
καλλίτερα σιωποῦνε.

2.

Πράγματα ποὺ δὲν ταιριάζει
νὰ τὰ κάμῃ τὸ παιδί,
μήτε μὲ τὸν νοῦ τὰ βάζει
μήτε στέκει νὰ τὰ ἰδῇ.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

[Ἐξ ἀνεκδότου συλλογῆς]

ΕΙΣ ΤΟ ΛΙΒΑΔΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Τί εἶνε αὐτὸς ὁ θόρυβος καὶ αἱ φωναὶ ποὺ ἀκούονται εἰς τὸ λιβάδι;

Τὰ τρία ἐξαδέλφια παίζουν.

Μὲ τὴν σειρὰν γίνονται τὰ δύο παιδία ἄλογα καὶ τὸ ἕνα ἁμαξᾶς. Καὶ τρέχουν, μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια. Τὰ ἄλογα μαζὶ καὶ τὰ δύο ἔχουν τέσσαρα πόδια· καὶ ὅμως σύρουν μιὰ χαρὰ τ' ἁμαξάκι.

Τώρα ἄλογα εἶνε ὁ Μελέτης καὶ ἡ Ἀνθούλα καὶ ἁμαξᾶς ὁ Ἀντώνης.

— Τόπο! νὰ περάσῃ τ' ἁμάξι.

Ἀπὸ τὴν πολλὴ τὴ γρηγοράδα, τὸ ἁμάξι ἐγύρισε καὶ θὰ τὸν πετάξῃ χάμου τὸν Ἀντώνη. Μὰ αὐτὸς δὲν ἐτρόμαξε, ἰδέτε τον, χαμογελᾷ, ξεύρει πως κι' ἂν πέσῃ δὲν θὰ κτυπήσῃ εἰς πέτρας, θὰ πέσῃ ἐπάνω εἰς τὸ πράσινον χορτάρι ποὺ εἶνε μαλακὸ σὰν βελοῦδο.

Ὕστερ' ἀπὸ λίγο τὸ ἕνα ἄλογο θὰ πάγῃ νὰ καθήσῃ μέσα 'ς τὸ ἁμάξι, καὶ ὁ ἁμαξᾶς θὰ πάγῃ ἔμπρός. Καὶ θὰ τρέχουν πάλι μὲ ζωηρότητα, μὲ φωνὲς καὶ μὲ γέλια.

Μ' αὐτὸν τὸν τρόπον παίζουν τὰ τρία ἀγαπημένα ἐξαδέλφια εἰς τὸ λιβάδι, κάτω ἀπὸ τὴ δροσερὴ σκιὰ ἑνὸς μεγάλου δένδρου. Τὸ ἀέρακι φυσᾷ καὶ σείει τὰ φύλλα τοῦ δένδρου καὶ τὰ πουλιὰ κελαδοῦν, ὡσὰν νὰ λέγουν μὲ τὸ κελάδημά τους εἰς τὰ παιδιά.

— Τρέχετε, παίζετε, παιδιά! εἶσθε καλὰ καὶ ἐπιμελῆ παιδία· μὲ τὸ δίκαιό σας παίζετε καὶ τρέχετε χαρούμενα!

ΜΑΥΡΗ ΚΑΙ ΑΣΠΡΟΣ

[Συνέχεια, ἴδε σελ. 150]

Ὁ Γιάννακας, ὅστις παρέστη εἰς τὴν σκηνὴν ταύτην χωρὶς νὰ εἴπῃ λέξιν, ἔτριβε τὰς χεῖράς τοῦ ἐξ εὐχαριστήσεως.

Ἔξαφνα τὸ μέγα ὡρολόγιον παρακειμένης τινὸς ἐκκλησίας ἐκτύπησε τρίς.

Ὁ Γιάννακας ἀνηγέρθη βιαίως.

— Τρεῖς ἡ ὥρα! ἀνέκραξεν ἀποτόμως ἐμπρός, δουλειά!

Οἱ μικροὶ καπνοδοχοκαθαρισταὶ ἀνεπήδησαν καὶ ἔλαβον εἰς χεῖράς τὸ κυρτὸν σιδηροῦν ἐργαλεῖον, τὸ ὁποῖον ἔφερον εἰς τὴν ὀσφύν των.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα τοὺς ἐμιμήθησαν.

Τότε ἤρχισε τὸ μάθημα τοῦ καθαρισμοῦ.

Τὸ μεγαλείτερον τῶν παιδίων ἐξέβαλε τὰ χονδροειδῆ ὑποδήματά του, κατεβίβασε κάτω τῶν ὀφθαλμῶν του τὸν σκοῦφόν του διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν ἀσόβλην νὰ εἰσέλθῃ εἰς αὐτὴν καὶ ἐπροχώρησε πρὸς τὸ στόμιον τῆς καπνοδόχης, ὅπου τὸ πῦρ εἶχε σβεσθῇ πρὸ ἱκανῆς ἤδη ὥρας. Τὸ παιδίον εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἑστίαν, ὁ δὲ Γιάννακας λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς ἀγκάλας του, τὸ ἀνεσήκωσεν ὥστε ἐξηφανίσθη κατὰ τὸ ἡμισυ ἐντὸς τῆς καπνοδόχης.

— Ἐπάσθηκα! εἶπε τὸ παιδίον ἁρπάσαν τὴν πρώτην ἁρπάγην, ἐκ τῶν ἐμπεπηγμένων ἐντὸς τῆς καπνοδόχης ὁπως βοηθῶσι τοὺς καπνοδοχοκαθαριστὰς εἰς τὴν ἀναρρίχησίν των· ἔπειτα δὲ ἀνυψωθὲν διὰ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν ἐξηφανίσθη ἐντελῶς.

Μετ' ὀλίγον ἠκούσθη ὁ ἦχος τοῦ ξύστρου ξύνοντος τοὺς τοίχους τῆς καπνοδόχης, ἀσόβλη δὲ πολλὴ κατέπιπτεν ἐπὶ τῆς τέφρας.

Τέλος ἐπανεφάνησαν οἱ πόδες, ἔπειτα αἱ κνῆμαι, ἔπειτα ὅλον τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ καπνοδοχοκαθαριστοῦ, ὁ δὲ Γιάννακας σύρας αὐτὸν τὸν ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου.

Ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα προσέβλεπον μετ' ἐκπλήξεως τὸ καταμαυρισμένον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Ἀλλ' ἡ προσήλωσίς των δὲν διήρκεσε πολύ.

— Ἡ σειρά σου τώρα! ἀνεκραξεν ὁ Γιάννακας, δεικνύων τὸν Ἐλευθέρην. Εἶδες πῶς καθαρίζουν· νὰ μάθῃς τὸ ἴδιο καὶ σὺ τώρα.

Ὁ Ἐλευθέρης ἀνερρίχηθη· ἐπί τινας στιγμὰς ἠκούσθησαν ξυσμοὶ ἄνισοι, ἔπειτα ἠκούσθη θόρυβος πτώσεως καὶ εἰς τὸ στόμιον τῆς καπνοδόχης ἐφάνησαν ἔξαφνα αἱ κνῆμαι.

Ὁ Γιάννακάς τον ἔλαβεν εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ τον ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου· ἀλλ' εἰς κοίαν κατάστασιν!

Τὸ ροδόχρουν πρόσωπόν του εἶχε γίνῃ κατάμαυρον ὡς τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τοῦ τηγανίου. Αἱ χεῖρές του, αἵτινες εἶχον ὁμοίως μαυρίσῃ, εἶχον ἐκδαρῇ· τὰ ἐνδύματά του ἀπέπνεον ὀσμὴν καπνιᾶς. Οἱ ὀφθαλμοί του ἐπροξένουν εἰς αὐτὸν κολὺν πόνον.

Ἐντούτοις ἐφαίνετο ἔχων θάρρος, καὶ εἶπεν ὅτι τὴν προσεχῆ φορὰν θὰ ἐκτελέσῃ καλλίτερα τὸ ἔργον του.

Ἔπειτα ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Μυάνας.

Ἡ μικρὰ μαύρη κατὰ τὴν εὐκαμψίαν καὶ εὐκινησίαν ἠδύνατο ν' ἀμιλληθῇ πρὸς τοὺς πιθήκους τῶν δασῶν τῆς γενεθλίου αὐτῆς χώρας.

Ἡ εἴσοδός της εἰς τὴν καπνοδόχην ἐξετελέσθη μετ' ἄπρας εὐχερείας, κινήσασα τὸν θαυμασμὸν τῶν μικρῶν καπνοδοχοκαθαριστῶν· ὅτε δὲ ἡ κορασὶς ἀνεφάνη, τὸ μαῦρον πρόσωπόν της ἠκτινοβόλει ἐξ εὐχαριστήσεως.

Μετά τινας ἡμέρας, ὁ Ἐλευθέρης καὶ ἡ Μυάνα, κατὰ βάθος γνωρίζοντες πλέον τὴν τέχνην των, μετέβαινον ὑπὸ τὴν ὁδηγίαν τοῦ Γιάννακα νὰ καθαρίζωσι τὰς καπνοδόχας τῶν πλουσίων συνοικιῶν.

Ἀλλὰ μὴν δὲν παρῆλθεν ἀπὸ τῆς γνωριμίας των μετὰ τοῦ Γιάννακα καὶ ἀπροσδόκητον γεγονὸς ἐπῆλθε τὸ ὁποῖον μετέβαλεν ὁλοσχερῶς τὴν κατάστασιν τῶν δύο φίλων μας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'

Τὸ ψῦχος ἦτο δριμύτατον· τὸ ἔτος ἐκεῖνο· οἱ ποταμοὶ κατέβιβαζον ὄγκους πάγου· αἱ κρῆναι μετεβλήθησαν εἰς βράχους κρυσταλλίνους, ποικίλους καὶ παραδόξων μορφῶν.

Κατὰ τὸ σφοδρὸν ἐκεῖνο ψῦχος δύο δυστυχῆ ὄντα, φοροῦντα ἐνδυμασίαν καπνοδοχοκαθαριστῶν συνεσφίγγοντο τρέμοντα πρὸς ἄλληλα διὰ νὰ θερμανθῶσιν. Οἱ ὀδόντες των συνεκρούοντο, τὰ δὲ χείλη των ἦσαν πελιδνά.

— Ἐκαθαρίσαμεν ἕως τώρα ὁ καθένας μας ἀπὸ ἑξῆντα καπνοδόχας, εἶπεν ὁ μικρότερος καπνοδοχοκαθαριστής.

— Μία δεκάρα ἡ καθεμία, κάμνει ἑξῆντα δεκάρες καὶ ἑξῆντα ἡ δικές σου ἑκατὸν εἴκοσι δεκάρες· αὐτὲς πρέπει νὰ τας προσθέσωμε εἰς τὰ ἑξῆντα τέσσαρα φράγκα καὶ τὰ ὀγδοῆντα λεπτὰ ποὺ ἐδώκαμε εἰς τὸν Γιάννακα.

— Αὐξάνουν τὰ κεφάλαιά μας, εἶπεν ἡ Μυάνα· ἀλλὰ θὰ ἔχωμε πάντα δουλιά; θὰ μας ἔχῃ μαζί του ὁ Γιάννακας;

— Ἀφ' οὗ μάλιστα δὲν εἰξεύρομε νὰ ζητιανεύωμε.

— Τί πταίομε ἡμεῖς, ἀφ' οὗ οἱ διαβάται φοβοῦνται τὸ κρύο καὶ δὲν σταματοῦν νὰ βγάλουν τὸ κορτοφόλι;

— Αὐτὰ δὲν τα κέρνει τ' ἀφεντικό· πρέπει νὰ του πᾶμε κάτι.

Καὶ τὰ δύο παιδία ἰδόντα δύο κυρίους φοροῦντας γουνωτὸν ἔνδυμα ἀπεχωρίσθησαν ταχέως καὶ ἔτειναν πρὸς αὐτοὺς τὰς χεῖρας.

— Ἐλεημοσύνη κάμε, καλέ μου κύριε.

Ἀλλ' ὁ Ἐλευθέρης δὲν εἴξευρε νὰ ἐπαιτῇ διὰ τοῦτο ἀντὶ ἐλεημοσύνης ἔλαβε σφοδρὰν ἐπίπληξιν, ἐν ᾧ ἡ Μυάνα ἐπέστρεψε κρατοῦσα θριαμβευτικῶς λευκὸν νόμισμα.

— Ἕνα φράγκο! ἀνέκραξε.

— Καὶ ἐγὼ τίποτε! εἶπε περιλύπως ὁ Ἐλευθέρης.

— Δὲν ἔχεις τύχην, ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἐγὼ ἔχω καὶ διὰ τοὺς δύο μας.

Τὸ φράγκον ἐκεῖνο ἔμελλε νὰ προστεθῇ εἰς τὴν περιουσίαν των· τὰ δύο παιδία ἦσαν εὐτυχῆ, διότι ἡ ἄγνοια τῆς ἀριθμητικῆς δὲν ἄφινεν εἰς αὐτὰ νὰ ἐννοήσωσι πόσον μακρὰν τοῦ ὀνείρου των ἦσαν.

— Ξεύρεις τί σκέπτομαι; εἶπεν ὁ Ἐλευθέρης.

— Τί πρᾶγμα; εἶπεν ἡ Μυάνα.

— Νά, ἀφ' οὗ ἡ τύχη σου τρέχει ἀπόψε, πρέπει νὰ κάνωμε κάτι νὰ ἡμερώσωμε τ' ἀφεντικό, ἀφ' οὗ ἡμεῖς δὲν θέλομε νὰ κλέπτομε ὅπως τἄλλα παιδιά...

— Τί νὰ κάμωμε λοιπόν;

— Νὰ πάρωμε εἴκοσι λεπτὰ ἀπὸ τὸ φράγκο μας καὶ νὰ του ἀγοράσωμε μία μπριζόλα· ξεύρεις πως τ' ἀφεντικό τὸ ἀγαπᾷ πολύ· τότε θὰ εἶνε καλὸς μαζί μας καὶ θὰ φροντίζῃ νὰ πληθύνῃ τὰ λεπτὰ ποὺ τοῦ δίνομε.

— Καλὰ λέγεις, ἀπεκρίθη ἡ Μυάνα καὶ εἰσῆλθον εἰς ἓν κρεοπωλεῖον.

— Τί θέλετε; τοὺς ἠρώτησεν εὐσαρκος γυνή.

— Μία μπριζόλα, εἶπεν ἡ Μυάνα.

Ὁ δὲ Ἐλευθέρης ἐκβαλὼν ἐκ τοῦ θυλακίου του εἴκοσι λεπτά, τὰ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ μαρμάρου.

— Διὰ τὸν ἑαυτό σας τὴν θέλετε τὴν ὡραία αὐτὴ μπριζόλα; ἠρώτησεν ἡ γυνή. Σὰν παράξενο μοῦ φαίνεται νὰ τρέφεσθε μὲ μπριζόλες.

— Ὄχι, τὴν θέλομε διὰ τ' ἀφεντικό μας.

— Ἂν πληρώνῃ ἐκεῖνος, πρέπει νὰ το ξέρω.

— Ὄχι, ἀπεκρίθη ἡ Μυάνα, ἡμεῖς πληρώνομε, γιατὶ θέλομε νὰ τον εὐχαριστήσωμε.

— Ἂν εἶνε ἔτσι, σᾶς τὴν χαρίζω.

Τείνασα δὲ πρὸς τὸν Ἐλευθέρην τὰ εἴκοσι λεπτά, προσέθηκε·

— Πάρε τὰ λεπτά σου.

Τὰ δύο παιδία εὐχαριστήσαντα θερμῶς τὴν ἀγαθὴν γυναῖκα ἐξῆλθον κρατοῦντα τὸ κρέας τετυλιγμένον ἐντὸς κατρίνου χαρτίου.

Σπεύδοντα δὲ τὸ βῆμα διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κατοικίαν των.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΜΙΧΑΛΙΟΣ

Οὗτος ἔφαγε κάτ' ἀρχάς, ἔπειτα ἐξηπλώθη εἰς τὴν κλίνην, ἥτις ἦτο τόσον μαλακή, ὥστε ἐβυθίζετο κανείς, ὅπως εἰς τὰ κύματα τῆς θαλάσσης καὶ δὲν ἐβράδυνε ν' ἀποκοιμηθῇ.

Ὅτε τὴν ἐπαύριον ἐξύπνησεν ἦτο ἀργὰ καὶ ὁ ἥλιος ἔφθανε μέχρι τῆς κλίνης, φωτίζων τὰ παράθυρα πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἦσαν κεντημένα εἰς τὰ παραπετάσματα. Ὁ Μιχαλὶς ἐτανύετο καὶ δὲν ἐσπευδε νὰ ἐγερθῇ.

Ἔξαφνα κάτι ἐκινήθη ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ τῆς κλίνης, μέγας δὲ κυανοῦς ψιττακὸς κατέβη ἀπὸ τὰ παραπετάσματα, ἐστάθη εἰς τοὺς πόδας τῆς κλίνης καὶ χαιρετίσας τρὶς ἐπισήμως εἶπε·

— Σᾶς εὔχομαι εὐσεβάστως καλὴν ἡμέραν, καὶ ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σας ἀναγγείλω ἐκ μέρους τοῦ αὐθέντου καὶ κυρίου μου τοῦ μεγάλου μάγου Φουριμπούνδου, ὅτι περιμένει τὸν κύριον Μιχαλὶν εἰς τὴν ἀστρονομικὴν αἴθουσαν.

Ὁ Μιχαλὶς ἐπήδησεν εὐθὺς ἐκ τῆς κλίνης, ἀντὶ δὲ τῆς ἐνδυμασίας, τὴν ὁποίαν εἶχε χθές, εὗρε μεγαλοπρεπῆ στολήν. Ἀφ' οὗ δὲ ἐφόρεσεν αὐτὴν καὶ ἔθηκε εἰς τὴν κεφαλήν του κυανοῦν ἀρχοκεντημένον κάλυμμα, μόλις ἐγνώρισεν ἑαυτόν.

Ἀφ' οὗ δὲ ἐκρέμασεν εἰς τὴν ζώνην τὴν σπάθην του, ἠκολούθησε τὸν ψιττακόν, ὅστις ἐπέτα πρὸ αὐτοῦ.

Εἰσελθὼν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐπανεῖδε τὰς ἐπὶ τοῦ δένδρου μικρὰς κεφαλάς· ὅλαι ἦσαν πρὸς αὐτὸν ἐστραμμέναι καὶ τὸν παρετήρουν μετ' ἐκπλήξεως. Ψιθυρισμὸς θαυμασμοῦ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ δένδρου καὶ τὸν παρηκολούθησεν ἕως ὅτου ἐξηφανίσθη.

Ὁ γέρων μάγος ἐκάθητο ἐντὸς αἰθούσης, ἐν τῷ μέσῳ παντὸς εἴδους ὀργάνων.

Ἐνώπιόν του, ἐπὶ τραπέζης ἐκ μαύρου λείου μαρμάρου, ἔκειτο χρυσῆ πινακὶς πλήρης σημείων ἀκαταστρεπτόντων καὶ παραδόξως περιπεπλεγμένων. Εἶπε καλὴν ἡμέραν εἰς τὸν Μιχαλὶν διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς. Ἀφ' οὗ δὲ τὸν παρεκάλεσε νὰ καθίσῃ πλησίον του εἰς τὴν τράπεζαν, τῷ εἶπε·

— Χθὲς παρετήρησα ὅτι ἔχεις εἰς τὴν κατοχήν σου τὸ περίφημο σπαθὶ τὸ ὁποῖον λέγεται Βερινδούρ. Ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ σπαθὶ πηγαίνει εἰς ἐκείνους μόνον ποὺ ἔχουν νὰ κάμουν μεγάλα πράγματα, χθὲς τὴν νύκτα ἠρώτησα τὰ ἄστρα διὰ τὸ μέλλον σου· ἐδῶ ἐπάνω εἰς τὴν χρυσῆν πινακίδα βλέπεις τὴν ἀπάντησιν τῶν ἄστρων, ἀλλὰ πολλὰ πράγματα μένουν ἀκόμη ἀόριστα καὶ συγχεχυμένα· βλέπω ὅτι θὰ ἀπελευθερώσῃς μίαν νέαν, ἀλλὰ μὲ μεγάλον κίνδυνον, τοῦ ὁποίου δὲν εἰμπορῶ νὰ εὕρω τὴν αἰτίαν. Ἡ βασιλοπούλα, ἡ ὁποία περιμένει σὲ διὰ νὰ σωθῇ ἀπὸ τὰ μάγια, ὀνομάζεται Μοργάνη· ἀλλὰ δὲν εἰξεύρω εἰς ποῖον τόπον κατοικεῖ· θὰ μεταχειρισθῶ ὅλα τὰ μέσα διὰ νὰ το μάθω· θὰ ἐρωτήσω τὸν οὐρανόν· ἡ ὥρα εἶνε κατάλληλος.

Ὁ μάγος ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης χρυσῆν καθέκλαν· ἔπειτα ἔσυρε τὸ παραπέτασμα τοῦ παραθύρου, ὥστε ὁ ἥλιος πίπτων ἐπὶ τῆς καθέκλας νὰ την περιβάλῃ μὲ μεγάλην λάμψιν.

Βυθίσας τότε τὰς χεῖράς του εἰς τὰς ἀκτῖνας ταύτας, τὰς ἐκίνησε, τὰς συνέστρεψε ψιθυρίζων ἀκαταλήπτους λόγους· ἐπλησίαζε δὲ ὁλονὲν περισσότερον εἰς τὴν καθέκλαν ἕως ὅτου τὸ φῶς γινόμενον πυκνότερον ἔγινε στερεὸν καὶ ἔλαβε μορφήν.

Ἐπὶ τῆς καθέκλας ἐφάνη μικροσκοπικὸν ὄν· ἡ κόμη του εἶχε χρῶμα φλογός, οἱ ὀφθαλμοί του ἔλαμπον ὡς ἄστρα· ἐξ ὅλου δὲ τοῦ σώματός του ἐξεπέμποντο φλόγες· δὲν ἦτο δὲ τοῦτο παράδοξον, διότι τὸ μικροσκοπικὸν ἐκεῖνο ὄν παρίστανε τὸν ἥλιον· ὁ μάγος ἔλαβε τὴν μαγικὴν ῥάβδον του καὶ χαράξας εἰς τὸν ἀέρα διὰ τοῦ ἀδάμαντος φωτεινὸν κύκλον ἀνέκραξε:

— Ἀπάντησέ μου. Ποῦ εὑρίσκεται ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη;

Ὁ ἥλιος ἔλαμψεν ἀκόμη περισσότερον καὶ ἀπεκρίθη διὰ φωνῆς μελῳδικῆς:

— Γνωρίζω ὅλας τὰς βασιλοπούλας, τὰς ὁποίας φωτίζουν αἱ ἀκτῖνές μου. Εἶδα πολλὰς νὰ περιπατοῦν κοντὰ εἰς ποτάμια καὶ ν' ἀκούουν τὰς ἀηδόνας· εἶδα ἄλλας ἐπάνω εἰς λευκὰ ἄλογα. Γνωρίζω τὴν κόρην τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Κίνας ποὺ ἔχει μάτια ὡσὰν ἀμύγδαλα καὶ πόδια μικρουλάκια· αἱ ἀκτῖνές μου καίουν τὰς κόρας τῆς Ἀφρικῆς καὶ τας κάμνουν περισσότερον μαύρας ἀφ' ὅτι εἶνε· ἀλλὰ τὴν βασιλοπούλα Μοργάνην δὲν την γνωρίζω.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ Μάγος, αὐτὸ ἀρκεῖ.

Τὸ μικροσκοπικὸν ὄν, ὠχρίασε καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸν ἀέρα, ὡς μόνον ἴχνος ἀρίνον ὀπίσω του φωτεινὴν ἀκτῖνα ἐπὶ τῆς καθέκλας.

— Τὸ βράδυ θὰ ἐρωτήσωμεν τὴν σελήνην· ἂν καὶ αὐτὴ δὲν εἰξεύρει τίποτε, δὲν θὰ εἰμπορέσωμεν νὰ μάθωμεν πλέον τίποτε· δὲν φθάνει παραπέρα ἡ τέχνη μου.

Ὅτε ἐνύκτωσεν ὁ μάγος ἔθεσεν ἀργυρᾶν καθέκλαν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἀφήσας δὲ νὰ εἰσέλθῃ τὸ ἀργυρόχρουν φῶς τῆς σελήνης ἔκαμεν ὅ τι καὶ τὴν πρωΐαν, ἕως ὅτου ἐπὶ τῆς καθέκλας ἐνεφανίσθη μικροσκοπικὴ γυνή· εἶχε στρογγύλον καὶ ὠχρὸν τὸ πρόσωπον καὶ ἐφαίνετο φοροῦσα ἀργυροῦν στέμμα.

Ἀφ' οὗ ἐχάραξε τὸν φωτεινὸν κύκλον, ὁ μάγος ἐπανέλαβε τὴν ἐρώτησίν του·

— Εἰπέ μου ποῦ εὑρίσκεται ἡ βασιλοπούλα Μοργανή.

Ἡ σελήνη ἀπεκρίθη διὰ γλυκείας φωνῆς

— Ἐν ᾧ ταξειδεύω τὴν νύκτα τριγύρω εἰς ὅλον τὸν κόσμον, βλέπω πολλὰς βασιλοπούλας· αἱ ἀκτῖνες μου πολλὰ ὡραῖα μέτωπα ἐχάϊδευσαν εἰς τὰς μαλακὰς κλίνας των, ἀλλὰ τὴν βασιλοπούλαν Μοργάνην δὲν την γνωρίζω.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ὁ μάγος, αὐτὸ φθάνει.

Ἡ σελήνη ὠχρίασε καὶ ἐξηφανίσθη ἀφήσασα ὄπισθέν της ἀργυρόχρουν ἀκτῖνα.

Ὁ μάγος ἤναψε μέγαν χαλκοῦν λαμπτῆρα, τὸν ὁποῖον ἐκρέμασεν ὑπεράνω τῆς τραπέζης.

— Δὲν ἔχω ἄλλο μέσον πλέον νὰ εὕρω ποῦ εἶνε ἡ βασιλοπούλα Μοργάνη, εἶπε καθίσας εἰς τὸ ἀνάκλιντρον καὶ παρατηρῶν τὸν λαμπτῆρα συλλογισμένος.

Μόλις εἶπε τὸ ὄνομα Μοργάνη καὶ ἡ φλὸξ τοῦ λαμπτῆρος ἐμεγάλωσε, ἐσπινθηροβόλησε καὶ μικρὸν σῶμα ἀνεφάνη καθήμενον ἐπὶ τῆς θρυαλλίδος.

— Διατί δὲν ἐρωτᾷς καὶ τὸ φῶς τοῦ λαμπτῆρος; ἠρώτησε.

— Καλά, σ' ἐρωτῶ· τί εἰξεύρεις λοιπόν; εἶπεν ὁ μάγος.

Τὸ φῶς ἔλαμψεν ἐκ νέου καὶ ἀπήντησε:

— Τὴν εἶδα· εἰξεύρεις ὅτι ἡμεῖς αἱ φλόγες δὲν ἀποθνήσκομεν ποτέ· ὅταν μία ἀπὸ ἡμᾶς σβεσθῇ εἰς ἓν μέρος, μία ἄλλη ἀνάπτεται τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς ἄλλο. Εὑρισκόμην μὲ πολλὰς ἄλλας ἀδελφάς μου εἰς ἕνα πολυέλαιον καὶ την εἶδα. Ἐπεριπατοῦσεν εἰς ἕνα κῆπον, πολὺ ὡραιότερον ἀπὸ ἐκεῖνος ποὺ ἐφώτισέ ποτε ὁ ἥλιος καὶ τὸ φεγγάρι. Ὁ κῆπος αὐτὸς εἶνε μέσα εἰς μίαν μεγάλην, πολὺ μεγάλην αἴθουσαν καὶ τὰ ἄνθη του εἶνε ἀσημένια, μαλαματένια καὶ διαμαντένια.

— Καὶ ποῦ εἶνε αὐτὸς ὁ κῆπος; ἠρώτησεν ὁ μάγος.

[Ἕπεται συνέχεια]

ΠΑΤΡΟΚΛΟΣ ΚΑΛΛΙΞΕΝΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εἰς τὰ λουτρά.

— Μαμμά, θὰ κάμω λουτρὸ μὲ τὲς κάλτσες μου, λέγει ὁ Μιρίκος.

— Διατί, παιδί μου;

— Νά, διότι ἡ Φανὴ ἀμα ἐβγῆκε ἀπὸ τὴ θάλασσα, εἶπε ὅτι ἐκρύωσαν τὰ πόδια της.

Ἐσταλμένη ἀπὸ τῆς Λουκῆς Περιστεράς

* * *

Οἱ δύο ἀχώριστοι φίλοι, ὁ Τάσος καὶ ὁ Νιόνιος συνεφώνησαν τὸ ἀπόγευμα ποὺ θὰ παίξουν νὰ μοιρασθοῦν μεταξὺ των ὅ τι δώσῃ εἰς τὸν καθένα ὁ πατέρας του.

Ὅταν συνηντήθησαν, ὁ Τάσος δίδει εἰς τὸν Νιόνιον ἓν μῆλον.

Ὁ δὲ Νιόνιος δίδει εἰς τὸν Τάσον ἓν ράπισμα λέγων·

— Πάρε τὸν ἕνα, ἐπειδὴ ὁ μπαμπᾶς μοῦ ἔδωσε δύο μπάτσους ποὺ δὲν τον ἄφησα νὰ κοιμηθῇ μὲ τὲς τρέλλες μου.

Ἐσταλμένη ἀπὸ τοῦ Δουρείου Ἴπνου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 20 Ἰουνίου ἑ. ἔ.

425. Συλλαβόγριφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτον μου, τἄλλο ἀντωνυμία
Καὶ νῆσος τὸ σύνολον πεσμένη ἐν Τουρκίᾳ.

Ἐστάλη ὑπὸ Θρασυβούλου Θ. Ζωτοπούλου.

426. Λεξιγρίφος

Δυὸ μέλη ζῶου ἓν σὺνδέσης
Πόλιν Τουρκίας θἀποτελέσης.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τίνου τῶν Δασων.

427. Στοιχειογρίφος.

Διώχνω χ καὶ βάζω μ—
εἰς σοφὸς εἰς τὴ στιγμὴ
τῆς Ἑλλάδος θὰ χαθῇ,
ἀθλητὴς θὰ γεννηθῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

428. Μωσαϊκόν.

Μαδρίτη, Σπάρτη, Ἄμφισσα καὶ αἱ κλειναὶ Ἀθῆναι αἱ Θῆβαι καὶ ἡ Λάρισσα, αὐταὶ αἱ πόλεις εἶνε ποῦ δίδουν τὰ συστατικὰ ποὺ πρέπει νὰ ζητήσῃς, ὅπως ζωγράφου τὄνομα ἐνδόξου ἀναστήσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παρισίου Κηφισσίας.

429. Ἀστήρ.

Οἱ σταυροὶ νὰ ἀντικατασταθῶσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε καθέτως νὰ ἀναγινώσκεται τὸ ὄνομα ἐντόμου, ὁριζοντίως ποτοῦ, καὶ διαγωνίως τὸ ὄνομα κράους τῆς Εὐρώπης, καὶ ὄρος τῆς Τουρκίας.

```
+   +   +
  + + +
+ + + + +
  + + +
+   +   +
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφρικανικοῦ Λέοντος.

430. Γωνία.

```
Δ . . . . . =Πόλις Θεσσαλίας.
 Ι . . . . . =Πέλαγος
  Α . . . . . =Ποταμὸς Ἑλλάδος
   Π . . . . . =Οἰκιακὸν ἔπιπλον
    Λ . . . . . =Νῆσος Κυκλάδων
     Α . . . . . =Κράτος Εὐρώπης
      Σ . . . . . =Κάτοικος νησου Τουρκ.
       Ι . . . . . =Χώρα τῆς Ἀσίας
        Σ . . . . . =Κράτος Εὐρώπης.
```

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μικροῦ Εὐρυτάνος.

431. Ρόμβος.

Τὸ πρῶτον μοῦ 'ς τὴν κεφαλὴν τὸ ἔχει ἡ γαλῆ, τὸ δεύτερόν μου μόριον ἀρνητικὸν δηλοῖ, διὰ τὸ τρίτον ἥρως τις ἔπλευσεν εἰς Ἀσίαν, τὸ τέταρτον εἶνε πτηνὸν κοινὸν εἰς τὴν Τουρκίαν, τὸ πέμπτον εἶνε ἄνθρωπος ἔχων μικρὰ τὰ μέλη τὸ ἕκτον καὶ τὸ ἕβδομον σχεδὸν πᾶς ῥόμβος θέλει.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἰωάννου Μ. Χρηστίδου.

432. Παίγνιον.

```
+ + + Δ + + +
  + + Ι + +
+ + + Α + + +
  + + Π + +
+ + + + Λ + + +
+ + + + Α + + +
  + + Σ + + +
+ + + Ι + + + +
  + + Σ + + +
```

Ν' ἀντικατασταθῶσιν οἱ σταυροὶ διὰ γραμμάτων ὥστε, νὰ ἀναγινώσκωνται ὁριζοντίως ὀνόματα ζῴων.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μπιτσχόβεν.

433. Ἀπροσδόκητον.

Μὲ μαύρην μελάνην πῶς εἰμπορεῖ τις νὰ γράψῃ κόκκινα γράμματα; Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ῥωμύλου.

434 – 435. Κεκρυμμένα ὀνόματα ζῴων.

1. Πολυτιμότατον πάντων ἔχομεν τὴν ψυχήν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κόρης τῆς Δοξαμένης Ἑλένης.

2. Πέπων πάθος πέφυκεν ἄνευ ἀκράτου οἴνου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κωμικοῦ Ἀριστοφάνους.

436 – 437. Μεταμορφώσεις.

1, Ἡ *Κύμη* διὰ 5 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Πάρος*. 2, Ἡ *Θήρα* δι' 7 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ *Τῆνος*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσκίρου.

438-441. Μαγικὸν γράμμα.

Δι' ἀντικαταστάσεως ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἄλλων τριῶν, πάντοτε τῶν αὐτῶν, νὰ σχηματισθῶσιν ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Αἶνος, λαός, πάσχ, ἕλος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ

442. Συλλαβικὴ ἀκροστιχίς.

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα φιλοσόφου.

1, Ἀρχαῖος ἱστορικὸς συγγραφεύς. 2, Πόλις τῆς Μικρᾶς Ἀσίας. 3, Περίφημος λυρικὸς ποιητής. 4, Στρατηγὸς τῶν Ἀθηναίων. 5. Ὄρος τῆς Ἑλλάδος.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χιόνος τοῦ Παρνασσοῦ.

443. Διπλῆ ἀκροστιχίς

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ ὄνομα ἀρχαίου θεοῦ, τὰ δὲ δεύτερα, ἀντιστρόφως ἀναγινωσκόμενα, τὸ ὄνομα ἀρχαίου ποιητοῦ.

1, Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος. 2, Ἀρχαία βασίλισσα. 3, Περίφημος ῥωμαῖος λυρικὸς ποιητής. 4 Νῆσος τοῦ Αἰγαίου. 5, Μέρος τοῦ σώματος. 6, Ἀρχαῖος τραγικὸς ποιητής.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

444 Ἑλληνοσύμφωνον

ηεα-ιο-αισυ-ι-α-ξεαη-ω-ηεαι-ει αεο-ιοι

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀγριολουλουδου Ἀθηνῶν.

445. Γρῖφος.

Ο ἄγραν—ρ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμήδους τοῦ Μαθηματικοῦ.

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν πνευματικῶν ἀσκήσεων τῆς 15 Ἀπριλίου ἔ.ἔ

323. Μήκανος, (Μ, κῶνος).—**326.** Σύρραξις, σύνταξις.—**327.** Ἡ Ἰφιγένεια.—**328.** Τὸ πρῶτον καλάθιον εἶχεν ἐν χρῇ 130 μῆλα. τὸ δεύτερον 70 καὶ τὸ τρίτον 40.

329.

```
Φ
Ο
Ρ
ΑΝΕΜΩΝΗ
Ι
Γ
Ξ
```

320

```
Α
ΕΙΣ
ΠΑΓΟΣ
ΑΙΘΙΚΛΑ
ΜΑΙΑΝΔΡΟΣ
ΚΟΡΥΘΑΙΟΛΟΣ
```

321. ΠΕΡΙ (ΠΕΡΙφημος) ΕΤΟΣ (ἀΕΤΟΣ) ΡΟΦΩ (ἀπρΡΟΦΩσιν) ΙΣΩΣ (ἀνΙΣΩΣ) **332-33.** 1, Ἱστία 2, Ὀτη.—**334** -**338.** Τῇ προσθήκῃ τῶν γραμμάτων φ καὶ λ σχηματίζονται αἱ λέξεις: σταφυλή, σφάλμα, φαῦλος, φλογερός, φλοιός.—**339.** ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ, 1, Χρυσός, 2, Ῥῆνος, 3, Ὅμηρος, 4, Νέρων, 5, Ὄρευξ, 6, Ὑμηττός, 7, Φῶκη, 8, Ἑλλάς, 9, Ἵππος, 10, Δάφνη, 11, Οὖς, 12, Ὕδρα. — **340.** ΠΑΡΟΣ, ΕΡΑΤΩ (1, ΠΕλοπίδας, 2, ΑΡιστοφάνης, 3, ΡΑδάμανθυς, 4, ΟΤρήρη, 5, ΣΩκράτης).—**341** — **343.** 1, Καλαμάτα, 2, Καράκαλλος, 3, Σαλμανάσαρ. — **344.** Πρέπον τοῖς νέοις ἡ σιγή.—**345.** Βασιλεὺς δίκαιος ἀνίστησι χώραν. ἀνὴρ δὲ παράνομος κατασκάπτει αὐτήν.—**346.** Μὴ ἐπιχείρει ἐπικρίνειν ἐπὶ ὧν οὐ δύνασαι.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

[Βιβλία διὰ ἐκκλησίας καὶ παιδία ἐκδοθέντα ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως τῆς «Διαπλάσεως» καὶ καλούμενα εἰς τὸ Γραφεῖον αὐτῆς.]

Ὁ Ἀγροτικὸς Οἰκίσκος ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον . . . . . δρ. 1,75

Ἡ Ἀνθοΐλα ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαριέστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδετον. δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Βαῖτὰν Ζεράν ὑπὸ *Σοφίας Δήμου* μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθη, ἔθιμα, περιπέτειαι. Ἄδετον . . . . . δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν Μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μάην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θελκτικόν, διδακτικόν. Μετάφρασις *Ἀρ. Π. Κουρτίδου*, μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον. . . . . δρ. 1,75

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος ἐν Ρωσσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 20 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . δρ. 3,50

Οἱ Μαθηταὶ τοῦ Εὐσεβίου ὑπὸ *Ἀρ. Π. Κουρτίδου* μεταφρασθέντες Ἐπαγωγότατον καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,50

Ἡ Μαρουδία ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P-J. Stahl. Διήγημα Ρωσσικῆς ὑποθέσεως, συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Ἡ Μοῦσα τῶν Παίδων ὑπὸ *Ἀ. Κατακουζηνοῦ*. Τόμος περιέχων 150 ποιημάτια διὰ παιδία. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,50

Ἡ Νίνα ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουΐζης Μ. Ἀλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσῆς χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρωΐδος καὶ τῶν ἑπτὰ ἐξαδέλφων της. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον. . . . . δρ. 3,50

Παιδικοὶ Διάλογοι ὑπὸ *Αἰμιλίου Ἐμαρμένου* (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθεναγωγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράστασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἑορταῖς. Σειραὶ δύο, ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους, ἐκπρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

Σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικοὺς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ Ἄδετος δρ. . . . . δρ. 1,20

Παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ *Ν. Π. Παπαδοπούλου*. Τρία τομίδια, ὧν ἕκαστον περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστροφήν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ὁμοῦ δρ. 2,50. Ἄδετον ἕκαστον τομίδιον . . . . . λεπτὰ 50

Ὁ Πειρειοπώλης ὑπὸ *Π. Ἰ. Φέρμπου* ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων. Θελκτικώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον . . . . . δρ. 3,50

Τὸ ἀντίτιμον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθεῖαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν Παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντὸς Κράτους, χρυσοῦ, ταχυμεριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς. Ποσὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, εἶνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὰν των διεύθυνσιν καὶ 25 λεπτὰ γραμματοσήμου διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.

Παρακαλοῦνται περὶ μὴ λήψεως φύλλων γινόμενα μετὰ παρέλευσιν δεκαπενθημέρου τὸ κοινὸ ὑπὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ εἰκοσιδεκαετοῦς.

Ἐκ τοῦ συνογραφείου τῶν κατεστημένων Ἀνδρέου Κωνσταντινίδου 1895—3717.